

DE STER VAN NEDERLAND

15 JUNI 1934

No. 12

39e JAARGANG

„Ik zal gaan en doen wat de Heere bevolen heeft; want ik weet, dat de Heere geenszins bevelen aan de kinderen der menschen geeft, zonder hun den weg te bereiden, om die geboden te kunnen volbrengen”. 1 Nephi 3:7.

DE WAARDE DER ZIELEN

Ouderling John A. Widtsoe van den Raad der Twaalven

Wij besteden zeer veel tijd en geld aan het genealogisch werk en het gaan naar den tempel. Waarom doen wij dit? Wat beteekent het voor ons? Wat is de waarde van dien arbeid voor ons? Het eerste antwoord zou ongetwijfeld zijn, dat God ons geboden heeft om zulk werk te doen. Maar wat is door het gehoorzamen van dit eene van Gods geboden de bijzondere waarde voor ons? Ik open de Evangeliedeur voor dengene, die vele, vele jaren geleden is heengegaan en maak het hem mogelijk, indien hij dit wenscht, de zegeningen te genieten, die ik voor mijzelf verlang. Wat beteekent die dienst voor mij? Veronderstel dat ik het niet deed, zou dat voor mij verschil maken? Veronderstel, dat ik het iemand anders liet doen, zou dat werkelijk op mij op de een of andere manier van invloed zijn? Dat is de vraag voor onze bespreking in de onderstaande paragrafen.

Een ziel, in het licht van deze bespreking, is een eeuwig wezen, een, die geen begin of einde heeft, voor zoover wij tijd kunnen berekenen; verder een wezen, dat de onderscheidende eigenschap bezit om eeuwigen vooruitgang te kunnen maken. Deze verklaring omvat de geheele filosofie van het Evangelie van Jezus Christus.

De uiteindelijke waarde van een ziel moet dan enorm zijn, indien een ziel een eeuwig wezen is, bekwaam tot eeuwigen, oneindigen vooruitgang. Zulk een ziel kan zich verheffen tot iedere

hoogte binnen het begrip van den mensch. Er is geen plaats hoe verwijderd ook in het groote bevorderende programma, welke niet bereikt kan worden door een wezen, dat de bekwaamheid en macht tot eeuwigen vooruitgang heeft. De uiteindelijke waarde van een ziel moet de som zijn van al hetgeen geweest is, nog is en zijn zal, want in zulk een ziel ligt de mogelijkheid van het verleden, het heden en de toekomst. Alles moet binnen het bereik van een wezen zijn, hetwelk tot eeuwigen voortgang in staat is. Of iedere ziel die uiteindelijke en groote waarde kan verkrijgen is een open vraag, maar iedere ziel kan voortdurend en immer het hooge ideaal van volmaaktheid of volmaakte voleinding benaderen.

Echter beschouwen wij niet de uiteindelijke waarde van een ziel, wij bespreken de bijzondere waarde van een ziel voor mij, een genealogisch werker. Wat is de waarde voor mij van een ziel, voor wien ik „de poorten der zaligheid” help openen door het verzamelen van genealogische data of door mijn tempelwerk?

De mensch is hier als een doelbewust wezen. In het Evangelie van den Heere Jezus Christus is toeval uitgesloten. We leven voor een doel op een doelbewuste wereld. Wij leven voor een doelbewust bestaan en hebben een vaste bestemming. Het mag ons toeschijnen alsof dingen bij toeval geboren worden; doch indien wij ze zouden kunnen ontraadselen, indien wij het beeld duidelijk zouden kunnen zien en tot het einde voortgaan, dan zouden wij ontdekken, dat in het leven, hetzij in het verleden, heden of toekomst er geen toeval is. Aarde en mensch komen onder één groot doel, waarnaar wij ons allen buigen en waaraan wij onze afhankelijkheid betoonen, hetzij in dit leven of het toekomstende.

God had er een bedoeling mede, om ons op aarde te plaatsen. We zijn eeuwige zielen, met de erfelijke macht tot vooruitgang, op aarde geplaatst met het doel, om beter te kunnen leeren, hoe voort te gaan onder de wet van vooruitgang, en van den eenen staat in den anderen over te gaan, en onszelf voor te bereiden voor weer een anderen staat, alles in de richting van voortgang. Het resultaat van zulk een vooruitgang, het doel van dit leven is duidelijk en klaar door den profeet Lehi verklaard: „Menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben”.

Gods bedoeling is Zijn kinderen op aarde te omringen met de mogelijkheden tot vreugde.

En vreugde kan verkregen worden op slechts een wijze — de vreugde waarover de profeet Lehi spreekt, door het vaste beginsel van eeuwigen vooruitgang. Er kan voor een persoon, die stilstaat, geen vreugde bestaan; voor hem is hetgeen vreugde schijnt slechts een voorwendsel, de dop, doch niet de pit. Het is slechts de geur, niet het feest zelf.

Het doel des levens op aarde is, dat de mensch vooruit kan

gaan. Het plan van zaligheid voorziet erin, dat ieder mensch de gelegenheid tot eeuwigen vooruitgang zal hebben. De deur zal niet voor enkele personen gesloten worden. De geheele menscheit moet de gelegenheden tot zaligheid genieten. Zaligheid moet algemeen zijn. Er is geen einde aan Gods genade. Er is geen einde aan Gods hoop voor Zijn kinderen.

Er is geen einde aan Zijn bestemming om ons onder de wet te brengen, teneinde het verheven doel te bereiken, door vader Lehi aangeduid. „Menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben”, — de vreugde welke gepaard gaat met vooruitgang, vorderingen en voortdurend grootere capaciteiten.

In het heelal van levende, intelligente wezens zijn er vele rangen.

Enkelen zijn volmaakt — wij noemen ze goden. God, de Vader van allen, is buiten ons volle begrip in Zijn eigenschappen. Geen mensch kan geheel en al begrijpen. Er zijn andere levende wezens hier en elders, van mindere en verscheidener intelligentie en verichtingen, die allen vooruit gaan, opwaarts tot de hooge bestemming van alle levende wezens.

Het is vanzelfsprekend, dat degenen, die op den weg van vooruitgang achter zijn, niet zooveel weten als zij, die in ervaring hooger staan, en daarom hebben zij de hulp van die meergevorderden noodig. We behoeven en ontvangen hulp van onzen Hemelschen Vader. Een ieder mensch heeft de leiding noodig van een grootere intelligentie. Daarom hebben wij het plan tot zaligheid.

Terwijl de mensch hulp van omhoog noodig heeft, heeft hij eveneens een wonderlijke macht in zichzelf. De Heere kan de beste hulp verleen, die Hij inderdaad heeft voor des menschen vooruitgang, vreugde en nut, maar de mensch zelf moet de kracht in zich beoefenen, om hetgeen hem wordt aangeboden aan te nemen of te verwerpen. De Heere behoudt de menschen niet zonder eenige moeite van hun kant.

De Heere voorziet in het plan van zaligheid; Hij strekt de handen uit en wijst den weg aan; maar de mensch moet zijn deel doen; hij dient aan te nemen of te verwerpen, de aanbiedingen te gebruiken of terzijde te leggen. In ruimen zin kunnen wij zeggen, dat de mensch zichzelf behoudt door het aannemen der waarheid en door gehoorzaamheid aan wat God van hem verlangt.

In ons voorbestaan, op den dag van den grooten raad, vóór de grondlegging der wereld gehouden, maakten wij een zekere overeenkomst met den Allerhoogste. De Heere stelde een plan voor, door Hem ontworpen. Wij aanvaardden het. Daar dit plan voor alle menschen geldt, werden wij deelgenooten aan de zaligheid van een ieder onder dat plan. We stemden daar toe, dat wij niet alleen zaligmakers zouden zijn voor onszelven, maar heilanden voor de geheele menschelijke familie. Wij zouden met den Heere gaan samen-

werken. Het uitwerken van het plan werd niet slechts het werk van den Vader, en het werk van den Heiland, maar ook ons werk. De minste van ons, de nederigste, is een deelgenoot van den Almachtige in het uitwerken van het doel, het eeuwige plan van zaligheid.

Hiertegenover komt dus het menschelijk geslacht zeer verantwoordelijk te staan. Door die leerstelling worden wij, met den Heere aan het hoofd, heilanden op den berg Zions, allen betrokken bij het groote plan van verlossing aan het ongekende aantal geesten. Dit te doen is des Heeren zelf opgelegde plicht, dit grootste werk is Zijn hoogste glorie. Dienovereenkomstig is het de zelf opgelegde plicht des menschen, zijn vreugde en lust, zijn arbeid en ten laatste zijn glorie.

Er is geen aanleiding om den andere in het Evangelie van den Heere Jezus Christus te vergeten. Daar staat mijn broeder. Het was voor hem, dat het geheele plan gemaakt werd, voor hem werd de Kerk georganiseerd, voor hem al deze zegeningen gegeven — niet voor mij alleen. O, ik sta er ook. De Kerk werd voor mij gevestigd, het Evangelie voor mij gegeven, alle zegeningen voor mij geschonken; maar mijn broeder heeft er net zooveel aanspraak op als ik. Hij en ik te zamen en allen van ons moeten vereenigd werken om de groote doeleinden van den Almachtigen Vader te volbrengen.

Wat is in het Evangelie des menschen hoogste ideaal? In het Evangelie moet het zijn, om gelijk den Vader te worden. Indien het hoofdzakelijk het doel des Heeren is om geluk en vreugde te brengen, en zaligheid tot de geheele menschelijke familie, dan kunnen wij niet gelijk den Vader worden, tenzij wij eveneens ons voor dit werk geven. Er is geen kans voor den bekrompen, zelfzuchtigen mensch in het koninkrijk van God. Hij kan in de wereld der menschen verkeerem; hij kan voor de menschen zich roem, fortuin en macht verwerven, maar voor God zal hij niet hoog staan, tenzij hij leert het werk van God te doen, hetwelk steeds weer wijst op de zaligheid van het geheele menschelijk geslacht.

Wat is de grondslag van Gods werk, volgens de beginselen, die wij hier hebben besproken? Waarom heeft God een plan voor de zaligheid van de geheele menschelijke familie daargesteld? Waarom heeft Hij voor dien grooten vooruitgang niet enkelen gekozen, de vriendelijkste, de veelbelovendste, de gehoorzaamste van Zijne kinderen?

Iedere Laterdaagsche Heilige kan dit beantwoorden. Omdat God het beginsel der liefde bezit — het wondervolste, het meest verheven, het schoonste, het grootste in macht van alle beginselen, den mensch bekend — hetwelk in het belang van de geheele menschelijke familie aan Gods werk ten grondslag ligt. Hij heeft het plan bereid, heeft het door Zijn goddelijke intelligentie beraamd, legde het Zijn kinderen voor, door de liefde, die Hij voor Zijn

kinderen had en heeft. Liefde werd geboren uit opoffering, daarom was er die groote strijd in de hemelen tusschen Lucifer en des Vaders vertegenwoordiger. Er kan geen ware liefde zijn, levende, werkzame, nuttige liefde, liefde, welke in de hemelen waarde heeft, tenzij deze liefde is geboren en gekweekt uit opoffering. Heeft de Heere voor ons geofferd? Ik behoef die vraag niet te beantwoorden. Heeft de Heiland voor ons offers gebracht? Dat behoeft eveneens geen antwoord. Zou een koude, levenlooze God, ergens veraf in het heelal, een groot stelselmatig plan maken, en niets anders doen — zou Hij, kon Hij ware liefde toonen? Maar een Vader, met Vaderliefde, zou van zichzelf aan Zijn kinderen geven. De Eerstgeborene van onze hemelsche familie toonde Zijn liefde voor een offer, dat door geen ander levend wezen op deze aarde benaderd kan worden. De grondslag van dit werk is liefde, uit liefde geboren en door liefde gevoed en ontwikkeld. De waarde eener ziel wordt nu groot voor mij. Ik ga naar den tempel en besteed er een halven dag aan, om de deuren der verlossing voor een doode te openen; of ik besteed vele waardevolle uren aan het naspeuren, verzamelen en in orde brengen van genealogische gegevens, opdat hij en zijn broeders — mijn broeders — die zaligmakende verordeningen voor zich verricht mogen weten door mijn medewerkers, die toegang hebben tot de tempelen des Heeren. Ik ken hem alleen bij naam en zal hem op aarde nooit nader leeren kennen; maar door mijn eigen begrijpende liefde voor de zaak, ongeacht hoe nederig dit ook moge zijn, en door mijn gewilligheid tot offerande, om die liefde te toonen, kom ik een stap nader tot de gelijkenis van mijn Vader in den Hemel. Het is een geweldigt iets — die ziel, waarvoor ik werk. Zonder die ziel zou ik niet dezelfde gelegenheid vinden om nader tot den Vader te komen. Die ziel is voor mij van onschatbare waarde.

„Herinnert u”, zeide de Heere, „de waarde van zielen is groot in de oogen van God; Want ziet, de Heere uw Verlosser leed den dood in het vleesch; waarvoor hij de pijn van alle menschen doorstond, opdat alle menschen zich mochten bekeeren en tot Hem komen”.

(Wordt vervolgd).

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van blz. 152)

HOOFDSTUK VII.

Les 9

Voorbeelden en aanvullend materiaal

Laat ons, nadat wij de les-rangschikking hebben besproken, te zamen met de formuleering van het doel, nu onze aandacht

bepalen bij het illustreeren en aanvullen eener les. Met het klaar-
 maken van een te onderwijzen onderwerp slaan wij de „spijkers”
 der hoofdgedachten — door illustratie „slaan wij die spijkers nog
 wat steviger vast”, zoodat ze niet meer zoo gemakkelijk uit de
 herinnering verwijderd kunnen worden. Met andere woorden, we
 nemen de noodzakelijke punten van belang in overweging. Het is
 een vaststaand feit in de paedagogie, dat wij de feiten en onder-
 vindingen, met groote interesse weergegeven, zullen onthouden.

Als sleutel tot de belangstelling dient de leeraar te weten, welke
 feiten belangwekkend zijn.

Psychologen rangschikken ze als volgt :

De vitale	De ongewone	De onzekere
De concrete	De overeenkomstige	De strijdvaardige
De levendige		

Destemmer deze lijst bestudeerd wordt, des te waardevoller zal ze
 worden. De dingen, die betrekking hebben op het leven, zijn
vitale — die in verband staan met ondervindingen. Gevaren zijn
 altijd belangwekkend. Catastrophen zijn boeiend. De menschen
 verslinden de nieuwsbladen om het nieuws te lezen omtrent aard-
 bevingen, ontploffingen, mijnrampen enz. Wanneer het leven op
 het spel staat, dan wordt de belangstelling groot. Zoo gaat het ook
 wanneer bezittingen, vrijheid, en andere heilige rechten, zoo nood-
 zakelijk in het leven, worden aangetast. Alles, noodzakelijk genoeg
 om de uitgave van een „extranummer” te rechtvaardigen, kan zich
 van de belangstelling van mannen en vrouwen verzekerd zijn.

Het is zeer duidelijk, dat het boeiende zich bepaalt tot dingen,
 die *ongewoon* zijn. Nieuwe mode in kleding trekt de aandacht.
 Laat een man, ongewoon gekleed, langs een hoofdstraat wandelen.
 Het trekt onmiddellijk de belangstelling der voorbijgangers. Een
 opzichtige hoed of das zal eveneens de aandacht trekken, omdat
 het anders is dan gewoon. Veel van het genot en de interesse
 van reizen ligt in het nieuwe en ongewone, dat de reiziger
 bezighoudt. De ondervindingen der kindsheid, die nog het duidelijkst
 voor den geest staan, zijn doorgaans die, welke ons te dien tijde
 zoo zijn' bijgebleven door de belangstelling in het ongewone ervan.

Ieder lezer kent het boeiende van „*Onzekerheid*”. „Hoe zal dat
 verhaal eindigen” brengt er menig persoon toe, honderden pagina's
 van een boek te verslinden. Een ongeluk is belangwekkend, niet
 slechts door zijn groote beteekenis, maar er is altijd een vraag,
 hoe ernstig de betrokkenen gewond zullen zijn. Een der dui-
 delijkste voorbeelden van de macht van het onzekere wordt
 gevonden in het bijwonen van voetbal-wedstrijden. Laat de stand
 vijf minuten voor het einde 1—16 zijn, en de toeschouwers ver-
 laten de plaats, waarvoor ze betaald hebben, en denken er meer
 over, om thuis te komen dan hoe het spel zal eindigen — ze weten

het toch al voor het einde. Maar laat de stand 3—4 zijn, of 3—3 en zelfs menschen, die op tijd thuis moeten zijn, zullen tot het laatste toe wachten.

Het is eveneens gemakkelijker, belang te stellen in *concrete*, dan in abstracte dingen. Algemeene waarheden zijn niet aangrijpend — concrete voorbeelden der waarheden wel. Wanneer ik verklaar, dat het van belang is om geloof te hebben, dan zal dit de vergadering maar weinig belang inboezemen. Maar wanneer ik aan diezelfde vergadering mededeel, dat iemand door geloof op wonderlijke wijze is genezen, dan heb ik hun attentie geheel en al. Concrete voorbeelden, aansluitend aan onze eigen ondervindingen zullen zoo gemakkelijk en tevens zoo krachtig ineensluiten, dat zij op zichzelf reeds van belang zijn.

Zoo is het eveneens met dingen, die *overeenkomstig* zijn. De gedachten brengen overeenkomende dingen te zamen. We maken dolgraag vergelijkingen. De belangstelling in overeenkomende dingen is tengevolge van die fundamenteele wet van leeren, dat we voortgaan van het bekende tot het onbekende en maken zoo langs punten van overeenkomst vooruitgang.

En hoe natuurlijk schijnt het, belang te stellen in het „*strijdvaardige*”. Onze liefde voor wedstrijden van allerlei aard is hiervan het bewijs. Weinigen kunnen hun nieuwsgierigheid bedwingen naar een twist — een conflict — het een of ander gevecht; hiervan getuigt de menigte, die spoedig rond de twistenden geschaard staat.

De besten der klas zullen de beste leeraars verlaten — tenminste in gedachten verlaten — om een echt hondengevecht te zien.

Het is tengevolge van deze belangstelling van den mensch in het strijdvaardige, dat onze kampioenboksers geld maken.

En dan, ten laatste, stellen we belang in het *levendige*. We houden van actie. In beweging zijnde dingen hebben een bijzondere bekoring. Wie kijkt niet met belangstelling naar een in werking zijnde locomotief of vliegmaschine! Reclame-experts waardeeren het beroep op het levendige, waarvan de groote variatie in bewegbare voorwerpen en electrische letters, die onze belangstelling wekken, wanneer we door de straten der stad gaan, het bewijs zijn. Inderdaad, het is vanzelfsprekend, aan den oproep van al deze zeven onderverdeelingen gehoor te geven — vandaar hun beteekenis bij het onderwijs. Zij dienen bij de keuze van illustratiemateriaal immer in gedachten te worden gehouden.

De drie hoofdklassen van illustratiemateriaal zijn: *landkaarten*, *platen* en *voorvallen* — hetzij werkelijke of denkbeeldige.

1. Het is duidelijk, dat in de lesschets over Gebed, in hoofdstuk 6, we zeer weinig hebben aan het gebruik van een landkaart. We kunnen echter, met betrekking tot die les, het groote nut van

platen en voorvallen, aantonen. Landkaarten kunnen natuurlijk groote diensten bewijzen in lessen van historische en aardrijkskundige strekking.

Het reizen der Israëlieten kan zooveel meer voor ons beteekenen, wanneer we ze op een goede landkaart van plaats tot plaats kunnen volgen. Het Boek van Mormon wordt interessanter en begrijpelijker, wanneer wij bij het bestudeeren ervan bijpassend hulpmateriaal gebruiken. De tochten der Mormoonsche pioniers naar het Westen vragen naar het gebruik van een goede landkaart. Om al hetgeen ze deden, ten volle te kunnen waardeeren, dienen we hen te volgen langs de wondervolle wegen, door hen afgelegd. Daar dit onmogelijk is, is het meest voor de hand liggend, de grootheid hunner verrichtingen daadwerkelijk uit te teekenen.

Een leeraar kan een uitstekende landkaart maken voor klasgebruik, en daarbij kan men zich bij de samenstelling vaak de hulp der leerlingen verzekeren, teneinde hun eigen belangstelling in de studie te verhoogen.

Bij het onderwijs zijn oog en oor zoo nauw aan elkaar verwant, dat geen klaskamer zonder landkaarten en kaarten dient te zijn. Projectie-lantaarns, en in de toekomst zekerlijk de film dienen te worden gebruikt om de geleerde lessen beter in de gedachten der leerlingen in te prenten.

2. Succesvolle leeraars zijn immer op zoek naar aantrekkelijker platen ter aanvulling van hun werk. Beschouw de zee van materiaal, welke in onze in omloop zijnde godsdienstige en andere tijdschriften te vinden is, en welke de wakkere leeraar kan gebruiken om de lessen van het klasuur te verrijken. Doch de leeraar alleen behoeft dit niet bij elkaar te zoeken. Zeer veel leerlingen krijgen goede tijdschriften in handen. Wek hun enthousiasme op, door hen platen mee te laten brengen, welke de belangstelling in de les kunnen verhoogen. Een klasse-aanteekenboek kan een der belangrijkste glanspunten der Zondagsschool zijn. Onthoud, dat Kunst zoo rijk is aan schoonheid — zij predikt, terwijl ze genoeg verschaft.

Vragen en aanwijzingen.

1. Waarom dienen we algemeene waarheden met voorbeelden te verduidelijken?
2. Bespreek de waarde van het door de leerlingen laten maken van hun eigen landkaarten.
3. Bespreek de waarde van het gebruik van een landkaart met betrekking tot speciale lessen uit de Zondagsschoollessen.
4. Geef voorbeelden uit eigen ondervinding, omtrent de macht van platen bij het onderwijs.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

De O.O.V.-Conferentie

Het was deze maand 59 jaar geleden, dat Brigham Young, toentertijd president der Kerk, besloot tot het oprichten van één organisatie uit de verschillende jongeliedenclubs en -vereenigingen, welke in verscheidene afdelingen der Kerk georganiseerd waren: de in de geheele Kerk bestaande Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging. Dengenen, door hem geroepen om deze organisatie tot stand te brengen, gaf hij de volgende instructies:

„Wij wenschen, dat u zich voor onderlinge ontwikkeling in vereenigingen organiseert. Laat de grondtoon van uw werk zijn het vestigen in de jeugd van een persoonlijke getuigenis der waarheid en grootheid van het groot laterdaagsch werk; de ontwikkeling van de gaven in hen, die door het opleggen der handen van de dienstknechten van God op hen zijn uitgestort; het aankweken van eene kennis en eene toepassing van de eeuwige beginselen der groote wetenschap des levens.

„Het is ons verlangen, dat deze instellingen zouden bloeien, dat onze jonge mannen en vrouwen mogen groeien in het besef van en geloof in de heilige beginselen van het Evangelie van eeuwige zaligheid en bovendien, een gelegenheid hebben en te worden aangemoedigd om getuigenis te geven van en te spreken over de waarheden van ons heilig geloof. Laat de beschouwing van deze waarheden en beginselen de grondslag en leidende ideeën van iedere dergelijke vereeniging zijn; en laten op deze fundeering van geloof in Gods groot laterdaagsch werk hare leden alle ware kennis bouwen, waardoor zij dienstbaar kunnen zijn in het vestigen van Zijn koninkrijk. Elk lid zal ondervinden, dat geluk in deze wereld hoofdzakelijk afhangt van het werk, hetwelk hij verricht en de manier, waarop hij het doet. Het wordt nu de plicht van deze instellingen, het Heilig Priesterschap te helpen in het onderrichten van de jeugd van Israël in alle dingen, loffelijk en waardig voor de aanname der Heiligen door den Allerhoogsten God.”

Wij hebben kort geleden de 7e Jaarlijksche Conferentie van de J.M. en J.V.O.O.V. der Nederlandsche Zending gehouden. Het die dagen gehouden wedstrijdwerk heeft ons getoond, hoe groote

mate onderlinge zelfontwikkeling de jeugd onzer organisaties geniet. Door verhalen, debatten, toespraken, zang en tooneelspel hebben wij onze jeugd „geïnspireerd door de beschavende invloeden van het Mormonisme” de talenten in zich zien „ontwikkelen.” Zeer zeker geniet de jeugd van deze generatie in de Zending vele onuitsprekelijke voorrechten, waarin de oudere generatie zich nimmer heeft kunnen verheugen. Wij zijn God dankbaar voor deze organisaties en de groote mogelijkheden, welke zij ons bieden tot onderlinge ontwikkeling.

Het schijnt echter, dat wij somtijds vergeten, dat de Onderlinge Ontwikkelings Vereenigingen slechts middelen zijn tot een doeleinde, inplaats van het doeleinde zelf. Hun voornaamste werk is, dat is waar, om de door God gegeven talenten welke wij bezitten, te ontwikkelen. Maar voor welk doel? Dat wij mogen „groeien in het besef van, en geloof in de heilige beginselen van het Evangelie . . . en bovendien, een gelegenheid hebben en te worden aangemoedigd om getuigenis te geven van en te spreken over de waarheid van ons heilig geloof.” Laat ons nimmer dezen raad vergeten, ons door onzen geïnspireerden leider, Birgham Young, gegeven.

Deze organisaties zijn opgericht, teneinde ons te helpen in de voorbereiding, om van meer waarde te zijn in het uitdragen van de waarheden van het eeuwig Evangelie van Christus. Wij dienen geestelijk veredeld te worden, opdat wij de waarde en de schoonheid van het Evangelie mogen *gevoelen*, net zoowel als de leeringen ervan kennen.

Meer kracht voor de O.O.V. in de toekomst! Moge haar werk groeien en in dit land uitbreiden, zoodat ze een sterkere factor zal worden dan ooit tevoren, en ons moge leiden tot grootere bekwaamheid in het verkondigen van de eeuwige waarheden van het herstelde Evangelie van Christus aan het volk in dit land.

L.

LEVENSSELUK

Vlak voor mijn vertrek uit Nederland had ik een gesprek met een rentenier. Een van mijn vrienden te Salt Lake City had mij verzocht, den man nog eens te bezoeken — ik had hem namelijk al eens eerder een visite gebracht.

Begrijpelijkerwijs liep ons gesprek over ons beider vriend in Amerika: een van de eenvoudigen in den lande, die de stemme Gods had gehoord in de boodschap van het „Mormonisme”, er naar geluisterd had en zich met zijn gezin in het Rotsgebergte had gevestigd. Ik zal hem vriend X noemen.

„Vriend X heeft nooit veel geluk in het leven gehad.” De rentenier sprak met overtuiging.

Verrast keek ik op.

„Excuseer mij — mag ik U vragen wat U daarmee bedoelt?”

„Och, het is hem nooit gelukt eenig geld bij elkander te krijgen, zoomin hier als ginds in het verre Westen.”

„En dät”, waagde ik op te merken, „is Uw geluksmaatstaf?”

Mijn geestesoog zag vriend X zooals ik hem nu al ruim dertig jaar gekend heb: iemand aan wiens vingers heel weinig van het slijk der aarde kleefde. Wat dat betreft moest ik den rentenier volkomen gelijk geven. Maar — *nooit veel geluk in het leven gehad?*

Levendig herinnerde ik mij hoe hij indertijd — ruim dertig jaar geleden kerklid geworden — zich verheugde in zijn lidmaatschap. Heel zijn hart ging er in op. Levensgeluk? Het straalde hem uit zijn oogen! Levensleed? Ook dät. 'k Behoefde alleen maar te denken aan het graf van een vroeggestorven, veelbelovenden zoon. Maar trouw aan het verbond, onbewogen. Ingelukkig, trots alles wat het leven voor wisselvalligs oplevert. Vol van diepe innerlijke blijdschap.

Dat flitste door mijn brein terwijl ik daar bij zijn beoordeelaar zat: iemand die zich reeds jaren uit het actieve leven had teruggetrokken. Nooit getrouwd geweest — een vrouw en kinderen kosten geld! Bovendien: er waren reeds kinderen genoeg in de wereld! Dagelijks ondervond hij, dat er veel te veel menschen waren. „Ze loopen mijn deur plat. De een met postpapier, de ander met veters, een derde met zeep — er komt geen eind aan. Ze vervallen je leven!”

Hij praatte maar door, hoewel hij moeilijk te verstaan was. Want hij had pas een beroerte gehad, welke zijn mond had getroffen. „Het was maar goed”, dacht ik, „dat hij mijn hart niet lezen kon”. Want dan had hij daar kunnen zien staan, hoe ik hem beklaagde als een arm, een straatarm man. Niet alleen was hij zoo beklagenswaardig om zijn ziekte — iedereen kan ziek worden — maar meest om de dorheid van zijn geestelijk leven.

Welk een contrast met vriend X in Zoutmeerstad! Hier een ziekelijk, afgeleefd vrijgezel, onbekend met de vreugden van het reine huwelijksleven, de teedere liefde van een brave vrouw, de mooie genegenheid van levenslustige kinderen; een man met één been in het graf, zonder hoop op een leven na dit aardsch bestaan, want daarin geloofde hij niet — dáár een man, diep doordrongen van het feit, dat in het streven naar levensgeluk inbegrepen is het beteugelde gehoorzaam-zijn aan alle natuurlijke vereischten; iemand die doordrongen is van de noodzakelijkheid en wenselijkheid van het huwelijk, die het gezinsleven als een normale toestand beschouwt, die kinderen verwelkomd heeft en de vreugden van het vaderschap heeft gesmaakt — ja, die met groote geloofsverzekering verwacht, dat de banden van het gezinsleven het graf zullen overleven; die tintelt van getuigenis, dat hij den weg des levens gevonden heeft. . . . .

„Nooit veel geluk in het leven gehad!” Ik had wil willen uitschreeuwen: „Het tegendeel is waar: hij is een van de gelukkigste menschen ter wereld!” Ik heb het niet gedaan, maar ik heb het tóch gezegd, voorzichtig, om den ander niet te kwesten. Eerst ketsten mijn woorden af als op flint, dat gevoelde ik, maar later meende ik eenigszins indruk te maken. En verder moest ik den man met zijn gedachten alleen laten . . . .

* * *

Toen ik te Salt Lake City aankwam, stond er een vrienden-groep aan het station. Daarbij was ook vriend X. Ik heb opnieuw zijn warmen handdruk gevoeld, in zijn oog de oude vreugdetinteling gezien, van zijn lippen andermaal de innige blijdschap vernomen, die in zijn wedergeboren harte woont.

Nooit veel geluk in het leven gehad?!

Hij is een van de allergelukkigste menschen ter wereld.

Salt Lake City, Utah.

Frank I. Kooyman.

VOOR JONGE OOGEN

De reine hand

In het Nieuwe Testament wordt een treffende geschiedenis verteld van een vrouw, die op heeterdaad betrapt was op het doen van zonde. De joden brachten haar tot onzen Heiland om te zien, wat hij zeggen zou. De wet van Mozes schreef namelijk voor, dat zoo'n zondares gesteenigd moest worden. De Heiland keek die valsche lieden eens heel ernstig aan — zij waren valsch, want zij vielen hem steeds lastig met strikvragen — en sprak toen: „Wie van ulieden zonder zonde is, werpe den eersten steen op haar.” En de joden dropen één voor één af: ze voelden zich allemaal schuldig. Daaraan dacht ik toen ik het volgende in „Levenslust” las:

Harun-al-Raschid, de wijze Kalif van Bagdad, zat eens op zijn rechtersstoel, omringd door de grooten van zijn rijk, toen eenige mannen tot hem kwamen, die een jongeling met zich voerden, genaamd Käireddin.

„Wij hebben hem op heeterdaad betrapt, toen hij bij een bakker brood stal!”

„Het is zoo”, antwoordde de jongeling. „Doch veroorloof mij, heer, iets tot mijn verontschuldiging te zeggen. Mijn vader is ernstig ziek. Ik ben zijn eenigen zoon en verzorg hem dag en nacht. Daardoor heb ik mijn betrekking en verdiensten verloren. Om den zieke niet van honger te laten sterven, was ik in mijn wanhoop den winkel binnengegaan om een brood te stelen. Heer, schenk mij vergiffenis.”

„De hemelsche rechter moge u vergiffenis schenken; ik, de

aardsche rechter, mag u de straf niet kwijt schelden; Ibrahim," zoo sprak hij tot zijn vizier, „gebruik het zwaard der gerechtigheid tegenover dezen misdadiger."

„Kaïreddin boog het hoofd en zeide: „Heer, ik onderwerp mij aan uw wil. Doch eer ik terechtgesteld word, wensch ik u een geheim toe te vertrouwen. Toen ik onlangs bij mijn vader waakte, overviel mij de slaap. In mijn droom stond voor mij iemand met sneeuw wit haar. In zijn hand hield hij een goudstuk. Hij leerde mij een tooverspreuk, die hij vervolgens over het muntstuk uitsprak. De aldus gewijde munt, zoo zeide hij, door een reine hand in de aarde geplant, zou voortbrengen een boom van het zuiverste goud. Niemand echter zal dit wonder tot eigen voordeel mogen aanwenden, doch alleen tot heil der lijdende menschheid, aldus besloot de grijsaard. Ik ken de tooverspreuk. Heer, wilt gij daarvan gebruik maken?"

„Het zal geschieden", sprak de Kalif. „Laten wij in den tuin gaan."

Zij traden naar buiten en Harun-al-Raschid reikte den veroordeelde een goudstuk toe. „Wijd het met den tooverspreuk", sprak hij. „De gouden wonderboom zal tot heil der armen gebruikt worden."

Kaïreddin nam het goudstuk, sprak het tooverwoord er over uit en gaf het den Kalif terug met de woorden: „plant gij zelf het goudstuk in de aarde; mijn hand, die gestolen heeft, is niet rein."

De Kalif week een schrede terug en zweeg een oogenblik. Daarop zeide hij aarzelend: „Ach, toen ik nog jong was, heb ik mij wel eens eenige goudstukken uit de schatten mijns vaders toegeëigend . . ."

Daarop wenkte hij den groot-vizier. „Kom hier, Abdullah, neemt gij het toovergoudstuk."

„Heer", sprak deze sidderend, „ik ben er niet zeker van, dat mijne hand geheel rein is van eenige misdaad". „Neem gij het", sprak hij tot een anderen hoveling. Maar ook deze maakte bezwaar. En eveneens een derde en een vierde. En de laatst toegesprokene gaf het geldstuk aan Kaïreddin terug.

De jongeling boog een knie voor Harun-al-Raschid en zag zijn heer zwijgend aan. Deze was diep bewogen; „Kaïreddin", sprak hij ernstig, „gij hebt mij en mijn hovelingen een goede les gegeven. Volgens recht zouden wij allen veroordeeld moeten worden; keer terug naar uwen vader; ik gevoel mij niet gerechtigd uw hoofd door het rijkszwaard te doen vallen. Niet voor niet noemt men mij Harun-al-Raschid „de Rechtvaardige".

Wie zou in onze dagen zoo'n muntstuk in de aarde durven planten? En wie zou een zondares met een steen durven raken? zoo vroeg ik mij af.

EEN GROET UIT HET WESTEN

Salt Lake City, 8 Mei 1934.

Geliefde broeders en zusters in Nederland.

Daar het voor een zendeling niet mogelijk is om van alle leden, onder wie hij gewerkt heeft, persoonlijk afscheid te nemen, wensch ik langs dezen weg nog eenige woorden te zeggen.

Na een voorspoedige reis van tien en een halven dag ben ik behouden en wel in het land Zion aangekomen en had het voorrecht om mijn geliefden allen in goeden welstand te mogen ontmoeten. Ik ben nu drie maal de oceaan over geweest en wat het weer betreft: had ik het zelf in handen gehad, dan kon het niet beter geweest zijn. Dankbaar voor de gebeden, welke door de Heiligen zijn opgezonden, voor mijn behouden thuiskomst; ik kan getuigen dat ik de gebeden heb gevoeld.

Broeders en Zusters, nogmaals dank ik U voor alles, aan mij gedaan. Ik weet zeker, dat God U er voor zal beloonen, want wat gij aan een van dezen Mijne minsten heb gedaan, hebt gij aan Mij gedaan.

Broeders en Zusters, ik hoop dat wij allen getrouw en standvastig mogen blijven in het evangelie en volharden mogen tot het einde, en dat God u allen zal zegenen met elke oprechte begeerte uws harten, is mijn gebed in Jezus' naam.

Hartelijke groeten van Uw Broeder in het Evangelie

Walle Koster.

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR JULI

(Voor de Broeders)

Vacantiegevaaren

Wanneer sommige menschen op vakantie zijn, vergeten zij vaak hun idealen en denken, dat zij dan dingen kunnen doen, die zij anders niet zouden doen. Sommigen zijn geneigd te vergeten, dat juist gedrag te allen tijde en overal noodzakelijk is. Wij hebben gehoord van menschen, die het Woord van Wijsheid onderhouden, wanneer zij thuis zijn, doch die denken dat zij, omdat zij kampeeren in de bosschen en in de duinen, tabak kunnen gebruiken, thee, koffie en andere schadelijke dingen. Het betaamt iederen Laterdaagschen Heilige, de geboden des Heeren onder alle omstandigheden na te leven, en Satan nimmer toe te staan ons te brengen tot afvalligheid of onteering van hetgeen wij kennen als het goede. Een ieder dient zich te herinneren, dat „de oogen des Heeren overal zijn.” Hij kan ons zien, zelfs ofschoon wij Hem niet zien.

Laat ons immer zoo leven, dat ons leven zal uitstralen den glans, welke het onderhouden van Gods geboden teweeg brengt, en een

bron van kracht zijn voor hen, die in verzoeking komen, zich aan de machten van het kwade over te geven. Laat het gedrag van iederen Laterdaagschen Heilige, hetzij in 't openbaar of in 't geheim, thuis of op vakantie, een stralend voorbeeld zijn van de vruchten van het herstelde Evangelie van Jezus Christus.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Juli 1934.

Eerste avond: Gebed, enz. Ontspannings comité, Andere comité's. *Gemeente Toezicht*, blz. 19-20.

Tweede avond: Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „Waarom het kwaad in de wereld is." *Wat Jezus Leerde*. blz. 29-32.
2. „Wij gelooven, dat een man van God geroepen moet worden, enz." *Artikelen des Geloofs*, blz. 146-154.

Derde avond: Gebed, enz. Gemeenteraadsvergaderingen, Algemeene Instructies. *Gemeente Toezicht*, blz. 21-23.

Vierde avond: Gebed, enz. Huisbezoek rapport. Behandeling van het huisbezoek-onderwerp voor Augustus.

ZENDINGSNIEUWS

Aangekomen

Ouderling Abraham Sieverts Jr., van Salt Lake City, Utah, en Ouderling Lee R. Ossmen van Rigby, Idaho, zijn op 31 Mei te Rotterdam aangekomen, om in de Nederlandsche Zending zendingswerk te verrichten. Ouderling Sieverts is in Apeldoorn geplaatst, terwijl Ouderling Ossmen den Helder als eerste standplaats is aangewezen.

Benoemingen

Ouderling Marvin H. Walton is aangesteld als districts-president over het Utrechtsche district. Hij zal voorloopig evenwel tevens zijn roeping als gemeente-president van Arnhem blijven waarnemen.

Verplaatsingen

Ouderling Clinton H. Esperson is van den Helder naar Rotterdam overgeplaatst; Ouderling Dale R. Curtis van Apeldoorn naar Amsterdam.

Overleden

VOS. Te Utrecht is op 5 Juni 1934 overleden Br. Gerrit Vos, echtgenoot van K. Vos-Vuyk Noorland. Hij werd 1 Augustus 1861 te Wilhuis (Utr.) geboren en op 29 Juli 1904 door Oud. Arnold v. Limburg gedoopt. De teraardebestelling vond op Zaterdag 9 Juni 1934 plaats op de Eerste Algemeene Begraafplaats te Utrecht.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR JULI 1934

AVONDMAALSVERS

(Johannes 11 : 25-26)

„ . . . Ik ben de opstanding en het leven ; die in Mij geloofd, zal leven, al ware hij ook gestorven ; en een iegelijk, die leeft, en in Mij geloofd, zal niet sterven in der eeuwigheid . . . ”

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Amos 3 : 7)

„Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten, de profeten, geopenbaard hebbe”.

2½ MINUUT TOESPRAAKJES

- 1 Juli Bewijzen dat het Boek van Mormon een Goddelijk werk is.
Kerkgeschiedenis.
- 8 Juli Twee takken van Israël, welke een nieuwe natie werden.
Boek van Mormon.
- 15 Juli De Koning, die veroorzaakte, dat Israël zondigde.
Oude Testament.
- 22 Juli Matigheid is op elke levensrichting van toepassing.
Evangelie Boodschappen.

Het lied „Heb ik iets goeds gedaan” zal gedurende de maand Juli uit het hoofd geleerd worden. Vierstemmig zingen is aan te bevelen. Aan de Zondagsschoolbesturen zullen afdrukken van dit lied worden toegezonden.

Er dient op gelet te worden, dat de toespraakjes *niet langer dan 2½ minuut* duren.

Aan verdere inlichtingen is Uw Zondagsschool-President bereid U te helpen.

K. E. Knapp.

INHOUD

De waarde der zielen . . .	177		Een groet uit het Westen . .	190
Hoe men leert onderwijzen .	179		Huisbezoek-onderwerp voor	
Van de Redactie:			Juli	190
De O.O.V.-Conferentie . . .	185		Priesterschapslessen	191
Levensgeluk	186		Zendingsnieuws	191
Voor jonge oogen	188		Zondagsschoolwerk voor Juli .	192

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,
Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent.